

Hvorfor bærer mit handicap skylden?

Torsdag den 31. August 2023, da jeg åbnede min Facebook, blev jeg overvældet af en masse indlæg rettet mod det nye finanslovsudspil, som Nicolai Wammen netop havde præsenteret. Reaktionen fra de mange opslag skyldes, hvordan Nicolai Wammen formulerede sig til pressemødet. Ret hurtigt efter pressemødet fik bevægelsen #enmillionstemmer en masse historier under hashtaggene #undskyldvierher. Jeg skal da ikke se mig fri for at jeg også kopieret og delte opslaget på mine egne sociale medier, da der mangler fokus på hvordan vi med handicap også skal have ret til et liv på lige fod med andre, på trods af vores udfordringer.

Jeg bliver inspireret og rørt af at læse de historier der er blevet delt. Blandt andet var der en, der fremhævede, at man skulle se, hvilken værdi vi kan give til samfundet, frem for at blive ved med at lade os

undskyldte for dem, vi er. Jeg sender også en tak til dem som støtter denne bevægelse og råber op, fordi det ikke er alle der har ressourcerne til netop at gøre dette. Opslagene har inspireret mig til at skrive lidt om, hvordan jeg personligt ville ønske der sås på os med handicap. Fagpersonerne, der sidder og tager beslutninger i socialområdet, burde komme ud i verden og se menneskerne i stedet for diagnoserne. Vi er mennesker og ikke objekter. For mit eget vedkommende har jeg det bedst i relationer, hvor jeg får mulighed for at udvikle mig. Dette gør jeg ved at være sammen med folk, der inspirerer mig, ser mig i øjenhøjde og ser igennem stolen jeg sidder i.

Det er en smule ironisk at tænke på at jeg har en BPA-ordning (borgerstyret personlig assistance). Denne er jeg meget taknemmelig for, da den til dels gør, at jeg kan leve det liv jeg har lyst til, og får en hjælper i mine vågne timer, der kan sørge for, at jeg kan gøre mange af de samme ting som andre på min alder. Grunden til at netop dette er ironisk er, at der findes så små ordninger, at man stadig må begrænse sig, da der ikke er timer til at leve sit liv fuldt ud. Jeg er en ung mand, som nyder at komme ud og være social, gå i biografen, til koncerter og mødes med venner til en øl, men ønsker ikke en hjælper der sidder i baggrunden og kigger på uret, fordi kommunen har vurderet at den udmålte hjælp er

tilstrækkelig til at dække mine behov. Jeg har desværre et andet syn på det. Kan det virkelig være rigtigt, at det er kontormusene bag skrivebordet, der skal vurdere, hvorvidt vi skal leve vores liv, frem for os med handicap, der er eksperter indenfor området. Kunne man forestille sig at beslutningstagerne bag skrivebordet, selv ville leve et liv hvor man er begrænset af afhængigheden af andres hjælp for at få sin hverdag til at fungere? Jeg er helt med på at en BPA-ordning er lavet ud fra en individuel vurdering, men alligevel kan det mærkes hvordan det i virkeligheden er en spareøvelse, da hjælperne skal løbe hurtigere. Et liv er skemalagt ned til mindste detalje, fordi ens BPA er nøje udmålt, og der er næppe plads til så meget spontanitet i sin hverdag. Her kan man undre sig over, at en ung mand som mig, fordi jeg selv har valgt at læse HF-fag op på VUC Horsens, og skal møde klokken 08:00, kun har timer til klokken 18 hver tirsdag. Ja, du læste rigtigt: jeg skal have kørt aftenrutine, inden min hjælper går på et tidspunkt, hvor de fleste ikke engang har spist aftensmad endnu.

Vi med handicap kan ikke slukke for problemerne bare fordi hjælperen får fri. Hver gang der tales om besparelser er det næsten altid os på socialområdet som får turen og skylden, hvilket er ærgerligt. Vi er mange med handicap, som gerne vil bidrage til samfundet på den ene eller anden måde. Kommunerne har desværre ofte en tendens til at sætte os i kasser, og hvis man ikke passer ind, får man fornemmelsen af, at man må klare sig selv. Jeg er træt af at blive mødt med fordomme. Man skal ikke se dette som en appel fyldt med selvmedlidenhed. Det skal derimod ses som en borger, der kræver sin ret til at være her på lige fod med alle andre, selvom jeg har et andet livsvilkår. Jeg er en ressource, og jeg vil ses i øjenhøjde. Vi er frie mennesker, og ikke objekter der skal tænkes som udelukkende røde tal i regnskabet.

Som CP Danmark så fint skriver (og som vi skal minde os selv om): "Mennesker med cerebral parese og deres pårørende skal ikke undskylde for, at de findes. Det er ikke mennesker med handicap, der er problemet. Det er mange års fejlslagen politik og et dysfunktionelt system, der skaber de udfordringer, Wammen taler om".

Mange bekymrede tanker,

Nicolaj Øllgaard-Lehmann, BPA-arbejdsleder siden november 2015